

П. Делирадевъ

Бъдни вечеръ подъ Мусала

Предъ Коледа се заредиха хубави снѣжни дни.

— А кжде ще посрѣщате Коледа? — започватъ да се запитватъ нашитѣ планинари.

Такъвъ въпросъ отправи и къмъ менъ младъ софийски лѣкаръ.

— За Военния клубъ не съмъ каненъ, пъкъ и въ Казиното нѣма да отида.

— Тогава кжде?

— Въ хижата подъ Мусала.

— Великолепно мѣсто за такъвъ празникъ! Групата ви голѣма ли е?

— Ако дойдете и вие, ставаме двама.

Споразумѣхме се набързо. На другата вечеръ тръгваме съ късния влакъ за Баня-Костенецъ. Въ сжщото купе пжтува и единъ селянинъ отъ подрилскитѣ села. Работѣлъ въ желѣзницитѣ и си отивалъ да прекара съ децата празниците. Полюбопитствува да узнае и ние кжде сме се запжтили. Казахме му.

— Е, по каква служба отивате тамъ? — И самъ побърза да добави: — Сигурно по водитѣ сте! За разходка въ такова време никой не тръгва!

Приехме, че наистина работимъ по водоснабдяването на София и че ни изпращатъ по служба.

— Тежка ви е службата, приятели! — започна да